Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 480

9 Nisan 2004 - Fincanın İçindekiler

- Ben seranat yazamazdım! ... Cumhur Aydın
- KAN-KARDEŞ ... Seda Demirel
- Digital Hayatlar ... Ahmet Şeşen
- UÇURUM ... Cüneyt Nalçacı
- Sivri Burunlu Yüksek Topuklu ... Burcu Serin
- Gecenin gözyaşları ... Merih Günay
- Hoşça Kal Sevgili ... Gülcan Talay

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, Kıraathane Panosu, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler
- Cilve - Haftasonu Eki

Sözün Özü

Evlilik davaya benzer, mutlaka memnun olmayan bir taraf vardır.
(Balzac)

Editör'den : Yiğit Aranıyor Yiğit!..

Merhabalar,

Başlığı görüp tercih kullanımımda sapmalar olduğu anlaşılmasın sakın, çizerim. Aradığımız Kırkpınar'a çıkacak yiğit pehlivan değil. İçi dışı bir olan, hababam üfüreceğine doğru bildiğini kuldan saklamayacak bir yiğit arıyoruz. Bu nasıl bir pilavdır ki, önüne koydukların 'Lapa bu kardeşim, yenmez.' diyor. Ama zebellah gibi başına dikilenler, 'Lapa mapa anlamam yiyeceksin, sen onu yemezsen biz de köfteyi yiyemeyeceğiz.' diye tutturuyorlar. Size ne kardeşim, masa onların, tabak onların, pilavı yiyip yememeye karar verecekler de onlar. Her iki tarafın da mutlu olmadığı bir birleşmenin kime ne yararı olacak. Ben biliyorum kimlere yararı olacağını. Birincisi Annan Bey, kendisi gidereyak bir kangreni çözüp Nobel Barış Ödülü kapma sevdasında. Diğeri bizim RTE, AB'yi fetheden ilk ve tek Türk Komutan olmanın hayalinde. Kıbrıs kimsenin umurunda değil arkadaşlarım. Hele KKTC hiç değil. Rum tarafı zaten yükünü almış 1 Mayıs'ta AB'li oluyor. Onlara göre bre zındık Türkler olsa ne olur olmasa ne... Önlerine sunulan plan onlardan almak yerine veriyorsa ne ala o zaman düşünülebilir, yok eğer onlar da birşeyler vermek zorunda kalacaklarsa ne demeye evet desinler ki. İki taraf kurmaylarının olumsuz gözle baktığı bir planın uygulanıp uygulanmamasına halk karar verecek. Çok güzel bir demokrasi örneği değil mi? Değil tabi. Bunun adı kandırmaca demokrasisi.

82 yılını hatırlayın. Referanduma sunulan Anayasamızı %95'lere varan oranda o anki haleti ruhiyemizle kabul edip bağrımıza basmıştık. Arada netekim paşamın devlet başkanlığı da kaynayıp gitmişti. Şimdi Kıbrıs'ta da benzer senaryo var. Rumlara "Kuzeye gidip size ait olan yerleri geri alacaksınız", Türklere ise "AB vatandaşı olup yırtacaksınız. 3-5 yer verseniz n'olur?" deniyor. Referanduma sunulan plan kurulacak olan devletin birnevi anayasası. Tam 9.000 A4 sayfası. İçindeki detaylar adamı sehpaya götürür de kimsenin ruhu duymaz. AB aşkına yangından mal kaçırır gibi milletin beynini yıkayarak çıkacak evetin Kıbrıs Türk'üne uzun vadede ne yarar sağlayacağını zaman gösterecek. Ama memleketimi yönetenlerin kısa vadede umdukları çıkar açık. "Ne istediyseniz yaptık,

ISSN: 1303-8923

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
FİNCAN/SİPARİŞ
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

www.pcakademi.com

önümüze ne getirdiyseniz imzaladık, daha getirin onları da imzalayalım, ama n'olur şu AB'ye alın bizi.." diyebilmek. İşte aradığımız yiğit tam burada gerekli. Çıkıp açık açık," Kıbrıs mıbrıs benim umurumda değil arkadaş. Ben bu problemi aynen onların istediği gibi çözüp bu beladan kurtulmak istiyorum. Alıp gitsinler ne halleri varsa görsünler. Yeter ki bana müzakere tarihi versinler, 5-10 seneye de aralarına alsınlar. Almazlarsa da canları sağolsun. O zaman atı alan Üsküdar'ı çoktan geçer zaten." diyecek bir yiğit arıyoruz. Yok yavruvatanın selameti, yok ekonominin iyileşmesi, yok Despina'nın baldırı, Annan'ın pilavı, yok devenin başı... Bırakın bu işleri de doğruyu söyleyin doğruyu. Artık karşınızda muhalefette yok siz sağ ben selamet. Daha 6 ay öncesine kadar geçmişine rahmet okuyan cefakar medyam hükümetin resmi yayın organı gibi maaşallah. 6 ay önce kara listede adları okunan köşebaşı yazarları şimdi birer medyatik danışman. Acaba bunların hepsi birden hidayete mi erdi yoksa bunun Uzan-an elime yapılanlarla bir ilgisi mi var? Korku dağları bekler misali hani. Helal olsun hükümetimin başına, demekki evdeki hesap çarşıya da uydu pazara da.

Ancak evde yapılan bir hesap var ki, işte onu çarşıya uydurmaya kul kabiliyeti yetmez. Şunu aklınıza sokun, AB bizim için güzel bir hayal olarak varlığını nesiller boyu sürdürecek. Kulağımızla kuş tutsak, gözümüzle yoğurt yesekte bunlar bizi AL-MA-YA-CAK-LAR. Ha bir de sakın ola Rumlar hayır derse gözden düşerler, kurda kuşa yem olurlar diye gaflete düşmeyin. Biliyorum siz düşmezsiniz ama düşenler var işte. Hem de uzaklarda değil, yanıbaşımızda hatta tepemizde. Salacağız koyunları bahçeye, tepişirken tüyleri dikenlere dolanacak, sonra tüyleri toplayıp anamızın örekesine takacağız, iplik yapacak, iplikle kazak örecek, kazağı Brüksel pazarında satacağız, kazandığımız parayla terlik pabuç alacak, şıpıdık şıpıdık volta atacağız. Oh ne ala ne ala... Lüküs hayat... Lüküs hayat...

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yukarı

Ankara'dan : Cumhur Aydın

Ben seranat yazamazdım!

Son dönemde iki ayrı etkinlikte, beklentimin aksine izlemeye gelenlerin çokluğu beni şaşırttı.

Birincisi,"Taşlar ve Renkler" başlıklı bir sunumdu ve İzmir'den tanıdığımız bir doktor arkadaşımız Sn. İnci Erkin tarafından gerçekleştirildi. Başlangıcından birkaç dakika sonra geldiğim sunuşun yapıldığı salon bir yana binaya bile giremedim. Meğerse bu sunuş, 'alternatif tıp' diye başlayan sanırım şimdi ön adı 'tamamlayıcı' şeklinde evrilen alanın bir dizi etkinliğine aitmiş ve deyim tam yerinde 'iğne atsanız yere düşmeyecek' bir kalabalığı toplamayı başarmış.

Binbir zahmet reji odası, sahne arkası bir şeyler görmeye çabalarken, katılımcıların çok büyük bir beklenti ve konsantrasyonla hareket ettiklerini de izlemek şansı buldum. Bu ilgiyi neye bağlamalı, 'yalnızlaşan, dağılan bireyin gizil güçlerin(in) peşine düşmesi' olarak görülebilir, 'bir umut, çare peşinde koşmak' olarakta değerlendirilebilir.

Ancak bu biraz da insanın kendini tanımaya çalışma çabası değil mi? Bu düşünceye Dr. Erkin'in bende uyandırdığı güven duygusuyla kapılmış olabilirim ancak bu etkinlik bana, bir başka doktor, psikiyatrist Sn. Engin Gençtan'i ve onun biri yıllar önce, diğeri çok yakın zaman içinde okuduğum iki kitabını anımsattı. Gençtan'ın ilk kitabı 'Varoluşun Bireysel ve Toplumsal Anlamı' alt başlığı ile 'İnsan Olmak' diğeri 'Hayat' idi. Yanlış anlaşılmasın meraklıları bilir, Gençtan Hoca'nın kitapları bunlarla sınırlı değil kuşkusuz ancak ben edindiğim bu ikisinden çok yararlandım. Bu yazı vesilesiyle yeniden kapağını açtığım 1980'lerin başından 'İnsan Olmak' tan altını çizdiğim sayısız satır arasından "İnsanların başarı hırsıyla kişisel anıtlarını dikmeye uğraşacakları yerde, herkes için daha iyi bir yaşam yaratmaya katkıda bulunmaları gerekir." ve "Teknolojik gelişmenin insanı, insanlıktan çıkarmaya başladığı" şeklindeki kimi saptamalar bugünde artan biçimde önemlerini ve güncelliklerini korumuyor mu? Ya da yine aynı kitaptan "Hiç bir şeye bağlanamamak insanın boşluk ve anlamsızlık duyguları yaşamasına neden oluyor" yine bugün geniş yığınların içine düştükleri çaresizliği ve kurtulmak için sarıldıkları üzerine düşünme olanağı yaratmıyor mu?

Engin Gençtan'ın İnsan Olmak kitabından öne çekarmak istediğim satırlar ise şunlar: "Dünyada iki tür insan vardır: Yaşayanlar ve yaşamayı seyredip eleştirenler. Seyretmek ölümü, katılmak ise yaşamı simgeler! Yaşamak, kendisi olabilmeyi ve yaşama etkin biçimde katılabilmeyi tanımlar. (Dr. Erdal Atabek'in yakın zamanlı bir köşe yazısına seçtiği başlık ise 'Yaşama Müdahale Etmek'ti.) Bu, insanın kendi sorumluluğunu bir başka deyişle yaşamına anlam katma sorumluluğunu içerir. Sorumluluğunu üstlenen kişi özgürdür." Gençtan Hoca'nın elimdeki ikinci kitabı "Hayat", çok daha zor kendini ele veren 'yaşamı çözümleyebilme analizleri daha doğrusu üstadın not düştüğü gibi 'girişimleri' ile dolu. Çünkü bu deneyimli Hoca, kitabın başında neredeyse 'Size yaşamanın içeriğine yönelik net birşeyler söyleyemediysem, aklınızı daha da karıştırdıysam, kusuruma bakmayın" diyor naiflikle. Doğu ile Batı tipi yaşama biçimlerinin kantara koyulduğu bu küçük ama taş gibi kitabı hazmetmek zor elbette. Belki de Hoca'nın niyeti, kimi soruları sordurabilmek?

Sizlerle paylaşmak istediğim, topladığı kalabalık açısından beni şaşırtan ikinci etkinlik, Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı'nın (Um-ag) şimdilik yaza kadar onbeş günde bir düzenleyeceği "Perşembe Söyleşileri"nin ilkiydi. Aynı kuruluşta yazar adaylarına eğitim seminerleri veren romancı Mehmet Eroğlu'nun konuşmacı olduğu sunuya gelen kalabalık Eroğlu'nu da şaşırtmıştı. " Böyle bir kalabalığı en son 1968'te bir arada görmüştüm, ondan sonra da darbe olmuştu zaten!" diye sözlerine başlayan Eroğlu'nun gündemi 'Niçin yazıyorlar?' ve 'Ne yazıyorlar' idi. Aslında bu iki sorunun birbirleriyle doğrudan ilişkili olduğunu daha önce Eroğlu'nun eğitiminden geçmiş çoğunluk katılımcılar kolaylıkla algılamıştı.

Mehmet Eroğlu, şimdiye kadar değişik yazarların niçin yazdıklarına ilişkin yüzlerce farklı yanıtları olduğunu, "Yazmak benim yaşam biçimimden" "Yazmanın bir toplumsal duruş, tavır alma" olduğuna kadar değişik saptamaları bulunduğunu belirtti. Eroğlu kendisine gore, kuşkusuz bir romancı olarak okuyucunun gözüne sokmadan ancak insanlığı daha güzel ve paylaşan bir dünyaya götürme kaygısıyla yazmasının önemli olduğunu belirtti.

Eroğlu'nu dinlemeye gelenler yalnızca usta bir Romancı'yı tanımak kaygısıyla değil ancak belki de aynı zamanda kendilerini ve düşündüklerini en iyi nasıl ifade edebileceklerinin ipuçlarını da işitmek amacındaydılar. Eroğlu'nun "Niçin Yazıyorlar?" sorusu ise tıpkı önceki etkinliğin bana Gençtan Hoca'yı anımsatması gibi bir başka değerli insanı ve onun söylediklerini usuma getirdi.

Bugün 93'ünde, hayatta olan en yaşlı Türk Bestecisi Faik Canselen ile birkaç yıl önce tanışma olanağı bulmuş onun belki de küçük bir romana konu olabilecek 'Hayat Öyküsü" nü kendi ağzından dinleme şansını yakalamıştım. Bugünlerde Ankara'yı renklendiren "Müzik Festivali"nin yaratıcısı Sevda Cenap And Vakfının '2003 Onur Sanatçısı' ödülüyle bir saygı selamı gönderdiği Faik Canselen önemli kimi bestelerinin ardından 1947 yılında devlet bursuyla Fransa'ya gönderilir. Türkiye'den üç yıllığına ayrılırken, Ankara Konservatuarında Hoca'dır ve Can Yucel ve Turan Güneş gibi farklı alanlardan başka seçkin öğrencilerle de yolunun kesiştiği Paris'ten iki ayrı diploma ile yurda döner.

1928'de daha onyedi yaşındayken bestelediği ve "Yürü, bu yol şeref zafer yolu / Karşında bekliyor seni tanyeri / Yürü, atıl devir karanlığı / Durma yürü, haydi ileri" dizeleriyle anımsadığımız ünlü İleri Marşı'nın bestecisi büyük hayallerle geldiği Türkiye'de ortaokula müzik öğretmeni olarak tayin edilir. Öğretmenliğin kutsalığını, bu mesleğe duyduğu büyük sevgiyi on yıllar boyunca yapacağı eğitmenlikle ortaya koyacaktır Canselen Hoca. Ancak pekişmiş müzik eğitimiyle, konservatuar eğitimciliğinde daha yararlı olabileceğini düşünmektedir ve müziğin farklı alanlarında yeni besteler yapma hazırlığındadır. Bu nedenle, azcık hayal kırıklığı, azcık şaşkınlıkla dönemin Demokrat Partili Milli Eğitim Bakanı'nın karşısına çıkar Faik Canselen.

Bakan, Canselen'in bir dosyasına bir de kendisine bakar ve "Opera, opera diyorsun ama yıllardır yazdığın hep marş hep marş." der. Faik Canselen'e iki laf etme olanağı bile verilmez, dışarıya buyur edilir.

Hoca, gözü yaşlı odadan çıkarken üç beş adım içinde çocukluğunun ve ilk gençliğinin bir koca devrimcinin peşinde kurtuluş ve kuruluş destanlarıyla geçtiğini düşünür. Kapı kapanırken dudaklarından dökülen şu bir kaç sözcüktür.

"Böyle bir dönemde ben seranat yazamazdım."

Cumhur
cumhur@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Pratisyen Kahveci : Seda Demirel

KAN-KARDEŞ

Vakit geldi.
Bütün hazırlıklar tamamlandı.
Göğüs Kalp Damar A.B.D'nın dış kapısında çimenlerin üzerine oturdum.
Cebimden bir sigara çıkarıyorum. Dikkatlice bakıp, ucunu yokluyorum. Bu mu şimdi bunca yaşadığımın sebebi? İkinci katta hayatımın en önemli insanı, idolüm yatıyor. Ve bu sigaranın akıbetini yaşıyor.

Vakit geldi.
Açık kalp ameliyatı denilen şeyin ne olduğunu şimdi öbür taraftan izleyeceğim. Hasta yakınıyım. Çok gerginim. Dokunsanız ağlayacağım. Lakin bu lüksüm yok.

Taze kan için donörlerim birer ikişer gelmeye başladı. Çimenlerde oturan halim onları gülümsetiyor. Takılıyorlar bana. Gülümsüyorum tabi ki. Bomboş güldüğümü görünce sessizce içeriye kaçıyorlar.

Sigarayı yarısında söndürüyorum. Boğazım kupkuru. Ne içsem faydası yok. Kalkıp yeni yükselen güneşe bakıyorum. Her şekilde batacak, biliyorum. Ne yaparsam yapayım engel olamayacağım şeyler var. Basit bir bademcik ameliyatı bile binbir şeyi çağrıştırıyor bana o anda. En kötüsü gelip kuruluyor kafamın içine. Sakin kalmalıyım.

İki büyük myocard enfarktüsü sonrasında hala bu derece sağlıklı olması yıllarca spor yaptığı için güçlenmiş kalp kaslarına bağlı. Kalbinin oldukça önemli kısımları artık kasılamıyor. Üçüncü için şansımız olmaz. Dört büyük damar geliyor gözlerimin önüne. Ve hiçbirini babamda göremeyişimiz. Sağ kalbi besleyen koroner arter bütün kalbi besler hale gelmiş.
Konfigürasyon öylesine farklı ki. Kollateral damarları ile hayatta yine de.

İçeri alacaklar. Gözlerindeki paniği okuyorum. Eziliyorum. Sedyeye kucağına kıvrılmak ve ona sarılıp ağlamak istiyorum. Oysa geniş bir gülümsemeyle yanağından makas alıp, "tırsma beee" diyorum ona. Tekrar ışık geliyor gözlerine. Ufacık bir tereddütümü görse kesin kaçacak sedyeden. Ne kadar inatçıdır, ben biliyorum. Kapıya kadar yanında ilerliyorum. İçeri girmeden önce kulağına eğilip "Seni çok seviyorum, birkaç saat sonra görüşelim sevgilim" diyorum. Kıkırdıyor.

O şekilde onu içeriye çıkarıp, kendimi dışarıya hapsediyorum. Dünya durdu. Benim dünyam o kapının içinde dönüyor artık. Zaman. Allahım o geçen zaman. Anlatılamaz ki. Yıllarca yaşlanıyorum. Bildiğim bütün duaları okuyorum.

Aşağı inerken havai maskem yine yüzümde. En şımarığından, en çalçenesinden Seda sahnede. Dozunu ayarlayamayıp amcama "len" diye hitap ediyorum. Yüzümü ateş basıyor. Amcam sevgiyle omuzumu okşuyor. Galiba herkes anlıyor.

İçeriye gireli 6 saat oldu. Sıkıntıdan patlamak üzereyim. Münevver abla'nın (dünyanın en tatlı kalp damar cerrahı) dışarıya çıktığı haberi gelir gelmez uçuyorum yukarıya. Herşeyin yolunda olduğunu duyuyorum. Ufak birkaç sorun olmuş. By-pass damarlarından birisini (biz bunlara greft deriz) diğer bir greftin üzerinden by-pass lamış. Ayrıntılar umurumda değil. İyi desin diye yalvarıyor ses tonum. İyi diyor. Bekleyeceğiz.

Lanet olası bekleyiş başlıyor işte. Uyuyor. Kan basıncı, solunum, tansiyon, nabız gibi vital fonksiyonları yerinde. Vücudundan aşağı kapalı drenaja inen hortumlar var. Gelen kan miktarı az gibi. İkide bir onlara bakıyorum. Gelen hiç yok sanki. Uyuyor. Sakin. Derin.
Dördüncü saatte nedendir bilinmez, dreni şöyle elimle bir ittiriyorum.
Gözlerim yuvasından fırlıyor.
Bir anda 750 cc boşalıyor. İçeride birikmiş, drenden akamamış olacak diyorum.
İkinci drenden gelen 400 cc de var. Asistana gidip haber veriyorum. Bakmaya geliyor.
Aradan 1 saat daha geçiyor.
Lanet olsun.
Durmuyor.
Son hız plazmalar akıyor.

Babam kanıyor.

3 saat daha geçti. 1800 cc oldu gelen.
Artık panik başladı.

Gece yarısı saat 03:00.
2000 cc sonrasında taze kan bulmam gerekiyor.
Bornova'da kan grubunu bildiğim yedek arkadaşlarımı uyandırıyorum teker teker.
Dört kişi daha kan veriyor.
İşe yaramıyor.
Kanama bitmek bilmiyor.
Damarları boşalıyor sanki.
Oturduğum sandalyeden çaresizliğe boğulmuş seyrediyorum babamı.
2500 cc toplamına ulaşıyoruz.

Revizyon yapılacak. Tekrar açacaklar.
Yine anestezi alacak.
Nereden kanıyor bulmaları lazım.
Verilen taze kan toplam 8 üniteyi buldu.

Münevver abla saat 04:45 de babamın başında.
Son kararı veriyor.
Saat 06:00 ya dek bekleyeceğiz diyor.

Duruyor!
06:00 da kanaması bitiyor!!

Güneş yine yükseliyor, aynı dün gibi. Ne zaman battı hatırlamıyorum. Çimenlere oturdum. Elimdeki sigaradan derin bir nefes çekiyorum. Dün sabahtan beri ilk sigaram. Hayatta hakim olamayacağınız ve önüne geçemeyeceğiniz şeyler var. Elinizden gelenden fazlasına ihtiyaç duyduğunuz, çaresizliğin belinizi büktüğü, yapacak hiçbir şeyin kalmadığı durumlar. Bana bu çaresizlikten kurtulma ayrıcalığı tanındı. Şükür etmek bu işte.
Kalkıp içeriye yürümeye başlıyorum.
Kulağımda benimkinin sesi var.
"Amma panik oldunuz haa, ayılırken hep seslerinizi dinledim, halim olsa ben bile panik olacaktım, valla olamadım." diyor. Hayata nasıl da bağlı.
Ben bir kahkaha atıyorum.
Doğumda karıştırılmadığıma eminim.
Bu benim babam!!
Ya da,
Ben onun kızıyım...

Seda Demirel

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Enişte'den Erişte'ler : Ahmet Şeşen

Digital Hayatlar

Siz hala analog dünyasında mı yaşıyorsunuz ? Oysa diji diji bir dünyadır gidiyoruz...
Öncesinde; telefonun tuşlarını çevirirdik ve bir süre bekler, sanki çevirdiğimiz gibi aheste beste sesler kulağımıza gelirdi ve nihayet karşı tarafın çaldığını duyardık. Sonradan öğrendiğimiz kadarıyla santralımız Analog imiş. Eskisi gibi jeton geç düşüyor bahanesi de kalmadı yani ! Dijital santralların devreye girmesiyle bu çevir ve karşı taraftan çalma sesini dinleme süresi epeyce azaldı. Sonra çığ gibi büyüdü bu dijital hayat. Kelime karşılığı sayısal bile nasibini aldı bu durumdan.

- TatLııııııııııım, bugünün gazetesi nerede ?
Öğrenemedin gitti be adam, gazete mi kaldı ? Aç televizyonu, al eline dijital kumandayı, Kanal 666'ya gel... O seni bütün gazetelere yönlendirecek, öğren artık öğren yahu..!

- Zürriyet için 7, Zabah için 8, no'lu tuşa basınız yazıyooo, neresine şeeeeeytirecektim ? 9'a bas sen en iyisi, takma onları kafana..!
- Neden 9 ? O hangi gazete ?
Zıbar gazetesi... Kes sesini be adam, zaten yemekle başım dertte, 5 dakika sonra ne oldu yemek diye zırlarsın, şimdiden söyleyeyim, zıkkımın kökünü yemek istiyorsan da 9 no'lu tuşa basacaksın ..!
- "Zahmet etme olmasın sana canım" için kaç no'lu tuşa basacağım ?
Önce; "Zevzeklik Etme" tuşuna basıyorsun o sana yol gösteriyor...
- Azmiye Hn., Azmiye Hn... "Seni nezakete davet ediyorum" tuşu kaçtı ?
887 ama arkasından benim için 0'ı tuşla, yani "Bilmediğim Davetlere Gelmem" anlamında..
- Hay Allahım... "Elimden bi kaza çıkacak" tuşu neydi acaba ?
"Hele bir elini kaldır" tuşunun hemen üstünde canım...
- Yahu neden "Deli etme beni be kadın !" diye bir tuş geliştirmemişler sanki. "Bak son kez söylüyorum" tuşunu bulayım bari.
Cevabım; "Hade ordan !" yani 773...
- "Gelmiiiim oraya !" yı da bilirsin sen ezbere Azmiye, hıı ?
Bilirim elbette Azmi Bey, "Sen zahmet etme, ben gelirim oraya oklavayla" tuşunun solunda.
- Bu dijital tuşlar hasta ediyor adamı yaaa ! Çocuklar nerede Azmiye ?
Her ikisi de akşam arkadaşlarıyla olacaklarmış. Aaa ! Senin neden haberin yok ayol ? Oğlan, altında senin imzanın olduğu izin belgesinin bir kopyasını bana da göndermiş, hatta "Babam izin verdi, sana ne oluyor ?" notunu da iliştirmiş.
- Bir de Külyutmaz Azmiye Hn. derler senin için ama katakülliye gelmişsin işte !.. Dijital imzamı araklamıştı ya geçen ay, unuttun mu ? Adi bankacılar bile imzam karşılığında vermişlerdi ya oğlanın eline paracıklarımı..
Sahi Azmi Efendi; oğluna dijital kıyaklar, kızına gelince maço taşfırın ayaklar, anlat hele ..!
- Eee, kız dediğin hanım hanımcık olmalı, biliyorsun komşularımızın başına geleni, kızları kaçtı gitti davulcuya..
Drum'cı bi kere o çocuk, yani elektronik ve de dijital bir davul o, sen ne anlarsın ?
- Günlerce evlerindeki ağlaşmalar, feryat figan neydi öyleyse ? Tüm apartman bir hafta dinledik durduk komşularımızın çığlıklarını..
İlahi Azmi Bey, dijital efektlerdi onlar, bak kumandanın sol alt köşesinde Ğ tuşu var ya, işte ona 3 kere basınca ĞĞĞ oluyor ve ağlama efektleri devreye giriyor. Hani biz de senin pek bi hevesle anlattığın modası geçmiş fıkralarına 333 yazıp tüm apartmana kahkaha ve de gülme efektleri gönderiyoruz ya, onun gibi işte..
- Hasssss.... Ben de ciddi ciddi bana gülüyorsunuz, aman da aman ben ne komik adamım yahu havalarına boşuna mı giriyordum yani... Kahvede de çok gülüyorlardı fıkralarıma, acaba onlar da diji efekt mi yapıyorlardır dersin ?
Onu bilemem artık Azmi Bey...
- Suyu ısıtsak mı Azmiye Hn. bu gece, hazır çoluk-çocuk gezmelere gitmişler. Şu pek sevdiğim oynak havaları da açalım yemeğimizi yerken, bir-iki kadeh de yuvarladık mı ?
000.. Yani "Çok Yorgunum Hayatım"... Sen en iyisi daha önceden dijital kameraya aldığımız masa üstünde kıvırttığım eski bölümleri izlesen diyorum ha Azmi Bey'ciğim ..!
- Mızıkçılık sezinliyorum Azmiye Hn. ama bir yandan da dijital sinir katsayım yükselmeye başladı, uyarmadı deme..!
Anlaşıldı, iyicene dellenmişsin sen, 111 durumları var gibi, az dur biraz da yatak odasının atmosferini hazırlayayım. Kaçtı ya şu taklit sesleri çıkaran efektlerin tuşları ?
- Gözünü seveyim Azmiye Hn., geçen sefer sado mazo ses efektleriyle karıştırmıştın, konu komşuya rezil olmayalım dikkat et lütfen..
Tamam canım...
- Canım diyen dillerini yerim ben senin... Hatta dijitini bilem...
Dijitin kadar konuş Azmi... Sahi bu gece 222 durumuna girmeyiz inşallah, çok yorgunum walla.
- 222 neydi Azmiye ?
"Olmuyor, Lütfen tekrar deneyiniz... Olmuyor... Tekrar deneyiniz... Lütfen..."

Hem Dijital'iniz (Sayısal) bol olsun, hemde iyi oynayan kazansın...

asesen@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Misafir Kahveci : Cüneyt Nalçacı

UÇURUM

Yüksek bir yerdeyim... Ruhum bedenimden birkaç metre yüksekte. Sanırım büyük bir uçurum. Arkama bakıyorum. Uzun bir yol. Epey yol kat etmişim yani. Üzerimde bembeyaz bir elbise. Aşağı bakıyorum. Yüksekten korkmama rağmen, aşağıda kayalara vuran dalgalar korkutmuyor beni. Tam ucundayım uçurumun. Birkaç santim sonra düşebilirim. Elimden tutacak kimse de yok etrafımda. Rüzgar esiyor. Deniz tuzu kokuyor. Bir de çok uzaklardan bir yasemin kokusu geliyor. Bu mevsimde hayret?

Önce oturmalıyım uçurumun kenarına. Bu kadar kolay olmamalı hayata son vermek. Adettendir düşünmek gerek. Buraya kadar nasıl gelindiğini düşünmek gerek..Düşünemiyorum....

Aklımın yarısı yok sanki. Sarah Mclachlan'ın Arms of an Angel çalıyor beynimde. Atlamak için her şey müsait yani. Son bir kez gülümsemeliyim hayata. O hiç bana gülümsememiş olsa da .Toprak almalıyım avuçlarıma. Ne kadar uzun zaman olmuş elimi toprağa değdirmeyeli. Kokusunu duymayalı... Şimdi geride bıraktığım beni seven üç beş kişi için üzülüyorum. Çok canları yanacak biliyorum. Bir ölü için insan ne kadar süre üzülebilir ki ama? Ya benim üzüntülerim. En çok korktuğum üç şey yanı başımda. Deniz, Yükseklik ve ölüm. En sevdiğim hiçbir şey ise rüzgarla uçup gitti. Hiçbir şeyi sevmemişim ben. Sevseydim bir tanesini şimdi çıplak ayakla bir uçurum kenarında olur muydum? Az ileriden bir gemi geçiyor yalnızlık limanlarımdan. Bacası tütüyor kederlerimle. Fenercinin oğlu yok bugün el sallamıyor. Ne garip ölüme giderken bile el sallayacağım birisi yok yanımda. Çok garip yeşil bisikletim geliyor aklıma. İlk bindiğim gün. Tertemiz kirlenmemiş bir ruhla çevirdiğim pedallar. Yüzüm çamur içinde bir mahalle maçından dönüşüm aklımda. Birde elmalarını çaldığımız komşunun çirkin yüzü. Oysa ben hayatta görebileceğim en çirkin yüz bu derdim. Ama daha ne çirkin yüzler geçti yaşamımın üzerinden. Hem de tam üzerinden. Birkaç santim sonra düşeceğim. Kimse tutamayacak beni. Issız bir gecede kimsenin olmadığı ıssız bir bozkırın üstünde kayan bir yıldız gibi gideceğim.Sadece gökyüzünde izim kalacak bir süre. Belki bir kişi görüp dilek dileyecek. Ama aradığı dilek yıldızının ben olmadığımın hiç farkına varamayacak..Dileği hiçbir zaman gerçekleşmeyecek.

Yüksek bir yerden kendimi görür gibiyim. Başım önde bağdaş kurmuş oturuyorum. Uzaklara bakıyorum.Tam denizle gökyüzünün birleştiği yere. Az sonra güneş tam olarak doğacak. Büyükşehirlerde insanlara yollara çıkacaklar. Bir madenci ocağa inecek, bir kaportacı çekici eline alacak, bir muhasebeci dosyalarını indirecek her zamanki dolabından. Ya ben?...
Atlayacağım. Ne kadar kısa ve basit.

Eski aşklar var yüreğimde. Uçurumdan atlamamı bekliyorlar. Ya ben tam atladığımda arkamdan bir yetişmeye çalışırsa?. Dur atlama derse. Dönemem ki geriye. Kayalara çarpmadan bildiğim tüm küfürleri ederim sadece. Eski aşklar... Gelin kurtarın şimdi beni. Şimdi beni bıyıklarım yeni terlediği zamana alın hadi! Yaşar mıyım sizi bir kez daha sanıyorsunuz? O zamana geri götürseniz, şimdi sizi anar mıydım söyleyin! Çırpınışla beklemezdi kalbim üçüncü sınıf bir kafenin bahçesinde şimdi. Ellerim terlemezdi sinema salonlarında. Geleceğe ait hayaller kurduramazdınız bana. Uçurumdan ayaklarımı sallayıp birkaç santim bekletmezdiniz beni.

Rüzgara kapılmış bir yaprak gibiyim. Az sonra düşeceğim. Bir sinema filminin final müziği eşliğinde tempo tutarken yüreğim, gözlerimi kapıyorum. Ellerim iki yanda açık. Rio'da şehrin en yüksek tepesinde tüm insanlığı kucaklayan İsa heykeli gibi bekliyorum. O güç ve mutluluk saçarken insanlara ve insanlar onun farkındayken, ben kimsenin fark etmediği bir uçurumda yalnızlığıma kollarımı açıyorum.

Vücudumun her yeri ağrıyor. Öyle ağır gelmiş ki yaşam bana. Her bir günü ezip geçmiş sanki. Ne istediğime ulaşmışım, ne hayal ettiğime. Hep maskelerinin ardını merak etmişim ömür boyunca. Hiç çıkaramamışım oysa hiç birini. Hep asılı kalmış yüzlerinde insanların. Yalan söylenmiş bana, kızdırılmışım,kandırılmışım, susturulmuşum....

Oysa ne güzeldir şimdi sigaranın dumanında seni hayal etmek... Bir şarkıda seni bulmak, veda eden iki sevgilinin gözyaşlarında teninin tuzunu tatmak, bir çay kıvamında demlemek sana olan sevgimi....Öyle güzeldir ki sesini özlemek... Bir sazın ağlamaklı nağmelerinde yudumlamak hasretini ve türkü tadında seni hayal etmek doya doya...Öyle güzeldir ki sana yakın olmak rüyalarda. Ellerimi uzatıp sana ulaşmak puslu bir Eylül uykusunda ve henüz gün doğmamışken.

Birkaç santim daha gitmek istemiyorsunuz değil mi ayaklarım? Oysa size neler çektirmişim yaşamım boyunca. Kilometrelerce yürütmüşüm sizi. Canınızın acısına bakmadan. Sizlerden de özür dilerim. Özür dilerim esen rüzgar, başımın üstünde dönen martı, kederimi tüttüren gemi, hiç görmediğim fenercinin oğlu ve eski aşklarım. Yaşam senden de özür dilerim.Hem de çok özür dilerim. Her sabah üzerimden geçişini kaldıramadığım için, her akşam karabasan gibi yatağımda üzerime çöküşünü kaldıramadığım için, bana hep yanlışları gösterdiğinde doğruyu aradığım için ve seni hiç sevemediğim için...

Şimdi, birkaç santim daha adım atıyorum...Sadece bir boşluk hissediyorum. Ve bildiğim tüm küfürleri ediyorum. Çünkü aşağı doğru düşerken arkamdan geciken sen geliyorsun. Sana uzak kayalara çok yakınım. Hoşça kal Aşkım....

Cüneyt Nalçacı

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Burcu Serin

Sivri Burunlu Yüksek Topuklu Pembe Ayakkabılarım

Vitrinde nasılda güzel ve cezbedici dururlar. Başkalarının ayaklarında hemen fark edilirler, onca kalabalığa rağmen.

Bedenimde onlardan tek rahatsız olan ayaklarım var. Sürekli sorun çıkarıyorlar. Daha rahat papuçlar olmalı onların tercihi. Özellikle de parmaklarım sıkışık, yapışık yolculuklardan nefret ediyorlar.

Ama ne yapalım yani herkesi memnun edemeyiz ki… Bütün bunları duymak bile istemiyorum. Banane yaa. Ben Sivri Burunlu Yüksek Topuklu Pembe Ayakkabılarımı giyeceğim.

Hem baksana bahar geldi. Bahar deyince de aklıma Sivri Burunlu Yüksek Topuklu Pembe Ayakkabılarım geldi. S.Y.Pembe Ayakkabılarımla ilk tanıştığımda tatlı bir ilkbahar günüydü. Ilık rüzgar saçlarımı tararken zaman öğleden sonraki dilimine gelmişti. Yürürken bir yandan vitrinlere gözatıyordum. Alışveriş yapmak niyetinde değildim. Ama hemen dikkatimi çekmişti S.Y.Pembe Ayakkabılarım. Onları yanımda yeterli para olmadığı için hemen alamamıştım. Günlerce sonra kavuşmuştum S.Y.Pembe Ayakkabılarıma. Ve bu zaman içinde bir-iki defa rüyamda görmüş, onları başka birilerine kaptırdığımı düşünerek soğuk terler dökmüştüm. Tıpkı reklam filmi gibi. Sanırım o yüzden seviyorum o kredi kartı reklamını tabii nefis müziğini de unutmayalım.

Şimdi ayakbılıkta değil bizzat odamda duruyorlar. Kutunun içinde. İlk günkü gibi yani. Özel görevleri vardır, sadece o zamanlar insan içine çıkar, havasını atar sonra tekrar kutuya…

Ayaklarım onca zamandır alışamayıp ne kadar isyan etselerde iyi bir ikili olduğumuz aşikar. S.Y. Pembe Ayakkabılarım ve ben.

Tamam kabul ediyorum bazen sıkılıyorum onlardan çok canımı acıtıyorlar çıkartıp atayım diyorum. Evet evet herkesin içinde… Ama ne varki onları aldığım gün geliyor aklıma, sonra tekrar aynadan bakıyorum onlara ve vazgeçiyorum, tatlı bir tebessüm gönderiyorum gizlice. Kısa bir süre sonra onlar için aldığım pembe puanlı elbiseyi deniyorum.

Şimdi tek korkum eskimeleri. Ne olur eskimesin benim S.Y.Pembe Ayakkabılarım. Daha onlarla birlikte gideceğim bir sürü yer var…

Burcu Serin

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Pabuçlarımın Yazarı : Merih Günay

Gecenin gözyaşları

Tam karşıda koca bir ağaç var. Ne ağacı olduğunu bilmiyorum, merak da etmiyorum doğrusu. Muhtemelen dedemden bile yaşlı ama heyecanını yitirmemiş bir çocuk gibi bıkmadan yapraklarını değiştirip duruyor yıllardır. Ne zaman kesilip, kapladığı alana beş katlı bir apartman dikilecek sorumun cevabını ise çok merak ediyorum gerçekten. Ağacın, ağaçlığının beni ilgilendiren kısmı bu sadece. Çünkü oturduğum yerden baktığımda boktan bir insan suratı görmeye tercih ederim ne ağacı olduğunu bilmediğim bir ağacı görmeyi.

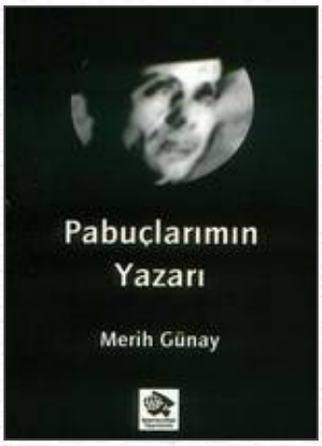

Halının üzerinde bağdaş kurup oturarak plastik arabalarıyla oynayan tatlı çocuk benim oğlum. Adı Viktor. Oldukça fazla oyuncağı var. Aslında oyuncak dememeli bunlara çünkü hepsi araç. Polis arabası, yarış arabası, ambulans, kamyon vb. Araçlarının hepsi pilli ve ışıklı. Onları birbiriyle çarpıştırıyor hızla ve paramparça ediyor. Çok seviniyor oyuncaklarını kırdığında. Ben de pek üzülüyor değilim doğrusu. Plastik arabalar ucuz.

Karşısına iç çamaşırlarıyla uzanmış onu seyreden yaşlı adam da babam. Benden daha esmer teni. Birçok insandan daha esmer üstelik. Sebebini bilmiyorum ama zenci olmadığını biliyorum. Bu bilgi yeterli benim için. Torununu çok sever, çiçekleri de ve evde hep iç çamaşırlarıyla dolaşır. Çiçekleri ben de severim, henüz torunum yok. Ama iç çamaşırlarımla dolaşmam evde.

Televizyonun yanındaki tekli koltukta dedemin kucağında oturuyorum. Kızılderili oyuncaklarım yerde duruyor ama canım oynamak istemiyor. Bir tanesinin mızrağı kırıldı, yapıştırdım ama olmadı. Kovboy ona vurduğu zaman kırılıyor hemen yine.

Oturduğumuz koltuğun hemen yanı başındaki sehpanın üzerinde sigaram ve dedemin kollarından kurtulabildiğim anlarda yudumladığım biram var. Babamın kayınpederi oluyor dedem. Çok sert, ciddi bir adam. Çatık kaşları, kalın bıyıkları var. Sigara ve içki kullanmaz. Kullananlardan nefret eder. İyi ki görmüyor benim içtiğimi. Görse ne yapardı bilmiyorum, çünkü onu hiç görmedim, tanımıyorum.

Dedemin güçlü kollarının arasından sıyrılıp mutfağa doğru gidiyorum. Viktor onunla oyun oynadığımı sanıp peşimden koşuyor kahkaha atarak. Aynı boylardayız oğlumla. Annemle babaannem mutfaktalar. Annem akşam yemeği hazırlıklarını yapıyor, babaannem de yardım ediyor ona. Viktor paçalarıma yapışmış, beni yakaladığını sanıyor, ter içinde kalmış, yüzü kıpkırmızı. Buzdolabının kapağını açıp bir kutu bira daha kapmaya çalışıyorum ben. Viktor'u paçalarımdan itip kutuyu kapıyorum ama anneme yakalanıyorum. Kucağına alıp öpüyor etli yanaklarımı ve yüzünü buruşturuyor hemen sonra "Yine ıslatmışsın altını" deyip yatak odasına götürüyor beni. Yatağın üzerine yatırıp bezimi değiştiriyor.

Altım kuru, odaya dönüyorum tekrar. Bira kutusunu sehpanın üzerine koyup dedemin kucağına yerleşiyorum. Viktor yere oturup oyununa dalıyor yine. Bir ara babam elini usulca götürüp yanağını okşuyor oğlumun, Viktor irkiliyor, korkuyla bana bakıyor:

- Ne oldu oğlum?
- Hiç.

Babamla gülümsüyoruz birbirimize.

"Harçlığın var mı bakalım?" diye fısıldıyor dedem kulağıma. Ona hiç param olmadığını, çok kötü durumda olduğumu ve bana yardım edecek kimsem olmadığını söylüyorum. Gülümsüyor dedem. Bir eliyle saçlarımı okşarken diğerini cebine sokuyor ve çıkarttığı bozuklukları avucuma sıkıştırıyor. Çok seviniyorum, hemen kucağından kalkıp Viktor'un kumbarasına atıyorum paraları ve babamın karşısına dikiliyorum ardından:

- Baba! Hatırlıyor musun okulda arkadaşlarımın yanında utanmayayım diye bana verdiğin son kuruşlarını? Yaşlanınca sana ben bakacaktım. Neden söylemedin yaşlanmadan ölüp beni kandıracağını?

Babam gülümsüyor, yattığı yerden elini uzatıyor yanağıma doğru, saatini görüyorum, yüzüğünü görüyorum. Ona yardımcı olmak istiyorum; kokusunu duymak, sıcaklığını hissetmek istiyorum. Yüzümü ona doğru yaklaştırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tam bu sırada kapı çalınıyor.

Saat yedi. Gelen dayım olmalı. Diğer odada bir hareket başlıyor, teyzem makyaj malzemelerini ve okuduğu aşk romanını saklıyor olmalı, annem de üstünü başını düzeltiyor ve açıyorlar kapıyı. Dayımın sesini duyan evin kedisi de fırlıyor yattığı sobanın yanından koridora doğru. Anneannem kalkıyor uyukladığı koltuktan ve kucaklıyor dayımı yarı uykulu bir halde ama mutlu. İş kıyafetini çıkartıp temiz iç çamaşırları giydiriyor. Ben babamın yanına uzanırken, dayım da dedemin kucağına oturuyor.

Duvarlara bakıyorum, resimlere bakıyorum, saate bakıyorum. Atsız'ın ota-boka şiiri geliyor aklıma, Pelin bir sahil kenarında şarkı söylüyor. Kedi kıvrılıyor yine sobanın kenarına. Annem masayı hazırlıyor, bir sürü tabak koyuyor. Beyaz, porselen tabaklar. Dışarısı da beyaz, karlar içinde.

Fotoğraf makinasını alıyorum elime

Yengem dayımın yanına oturuyor, yüzü gülüyor her zamanki gibi. Babamla annem de tamam.

- Biraz yaklaşın lütfen!

Topraklar kımıldıyor, herkes koşturuyor kareye girmek için

Kapı açık
Gelen gelene
Bir curcuna, bir kıyamet.

Çekiyorum resmi.

Saat 02.50
Evdeyim,
Kalabalığım yine...

Merih Günay

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Gülcan Talay

Hoşça Kal Sevgili...

Aşk bu dünyanın ölçüleriyle açıklanamaz sevgili. O ilkel bir acıdır, yaban bir ağrıdır. Akşam keyifle içtiğin içkinin ardından, sabah mide ağrılarıyla uyanmak gibidir.

Aşkın kendi gerçekliği vardır sevgili. İnsan bir başka ışığa teslim olur.. Tıpkı lambanın etrafında pır pır uçan kelebekler gibi... Yanacağını bile bile o ışığa teslim olmaktır aşk.

Aşkta yarın yoktur sevgili. Zaman ileri doğru değil, içeri, yüreklere, derinlere doğru işlemeye başlar, bilgeleşir... Bir bıçağın yüreğine saplanıp kalması, kendi kendine harakiri yapmak gibidir.

Aşkın kültürlü olmakla, bilgili olmakla da ilgisi yoktur sevgili. Kanımıza karışan ilkel acıya, o yaban ağrısına hiçbir kitap çözüm üretemez... Kendi reçeteni kendin yazmak gibidir aşk.

Aşk varlığın değil, yokluğun acısıdır. Gözüne uyku girmez, dudağında bir ıslıkla bütün gece şehri, o karanlık, o hüzünlü sokakları dolaşır, insanları uykularından uyandırmak istersin... Haykırmak istersin, yokluğunu da varlığını da.

Aşk çok eski bir şeydir sevgili. Onun içinden o çileli çocukluğumuz geçer. Sevdiğimiz insanların çocuklukları da...Farklı yüreklerde, geçmişe yolculuk yapmak gibidir... Dümen elinde, yeni bir limana yelken açmak gibidir aşk.

Aşk yerine konulabilir, ikame edilebilir sevgili... Ölümüne sevdiğini, onsuz yapamayacağını düşündüğün anda bile, yeniden kalp çarpıntıları hissedebilmektir.

İşte; şimdi biz de sevgili, ya olmadık zamanlarda umutsuzluğa kapılıp, soluğu evlerde alacağız, ya da denizler, kıyılar çekecek bizi. Nasıl biz başkalarının korkaklığını taşıyorsak, başkaları da bizim korkaklığımızı taşıyacak, yenilgimizi, umutsuzluğumuzu...

Aşk bize güvenip verdiği büyüsünü, sırlarını, cesaretini, bilgeliğini ve o ilkel, o yaban ağrısını bir gün geri alacak elbet... Bunlar olurken içimiz bir an çok üşüyecek, sonra geçecek... Yeniden gülümsetmek için.

Bana ne zaman geleceğimi sorma sevgili... Zaman dediğin anla başlar, ömürle biter nasılsa. Ortada bir yerde varsa kesişmek, gün gelir kavuşuruz elbette.

Hoşça kal sevgili...

Gülcan Talay

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın... Ayrıca bugünden itibaren duygu ve görüşlerinizi yorum olarak yazabilirsiniz.
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Dost Meclisi

Kahve Molası, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir.
Kahve Molası bugün 4.305 kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

Aşkımın Meyvesi

Sana bunca zaman tahammül ettiysem
Hatalarını sürekli göz ardı ettiysem
Yeri gelince hınçla hakaret ettiysem
Bu senin değil, sabrımın meyvesidir.

Sana düşman olmayıp, seni affettiysem
Geçmişte yaptıklarını tek tek sildiysem
Dost kalarak seni terkedip gittiysem
Bu senin değil, kalbimin meyvesidir.

Ne içim dertli, ne yüreğim gamlı,
Ne yaşamak eskisi gibi elemli
Ne sevgilim senin gibi problemli
Bu senin değil aşkımın meyvesidir.

Hasan Selçuk Güler

Yukarı

Biraz Gülümseyin

Al şimdi bu şişeleri tek tek...

Yukarı

Kıraathane Panosu

DİA GÖSTERİSİ

"Serpil Yıldız'ın "Küba'dan İzlenimler" adlı dia gösterisi ve Cüneyt Göksu ile beraber söyleşisini

13 Nisan 2004 tarihinde Saat 19:30`da;
Fotografevi-Koç Allianz Sanat Galerisinde izleyebilirsiniz...

FOTOĞRAFEVİ
Tütüncü Çıkmazi No:4 Beyoğlu-İSTANBUL
Tel : 0 212 249 02 02 - 251 05 66
Web : http://www.fotografevi.com
E-mail : fotografevi@fotografevi.com

Küba'daki günlerimizi merak eden arkadaşlarımızla, belirtilen yer ve zamanda birlikte olabilmeyi diliyoruz.

Sevgilerimizle,
Serpil & Cüneyt

Önemli Not: Dia Gösterisi öncesi gezi izlenimlerini hatırlamak isterseniz Sevgili Cüneyt'in yazı dizisini mutlaka okuyun. Söyleşiye fransız kalmazsınız:-))

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://www.istfest.org/film
http://www.istfest.org/film/cizelge/
10-25 Nisan tarihleri arasında 23. Uluslararası İstanbul Film Festivali var. Bu konuda geniş bilgiye ulaşabileceğiniz adresler. Hepinize iyi seyirler.

http://ilef.ankara.edu.tr/id/index.php
Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi ...Körfez Savaşı'nı CNN'den izleyen tüm dünya, 11 Eylül saldırılarının ardından ABD'nin Afganistan'a başlattığı operasyonu Katarlı El Cezire Televizyonu'ndan takip etti. İlk dakikadan itibaren bölgeden sıcak haberler veren El Cezire, ayrıca Usame Bin Ladin ve Zawahiri'nin dünyaya meydan okuyan konuşmalarını tüm dünyaya geçerek adını duyurdu. CNN bile bu konuşmaları El Cezire'den alarak yayımlamaktan çekinmedi, son gelişmeleri El Cezire'ye bağlanarak seyircilerine aktardı...

http://www.antoloji.com/forum/tahta/tahta.asp?tahta=10007
...Gazetede, televizyonda, radyoda ya da bir internet sayfasında rastladığınız Türkçe hatalarını bu sayfaya yazabilirsiniz. Dil Jandarması, dizimden kaynaklanan harf ve noktalama yanlışları ile değil; bir sözcük ya da ifadenin anlamı dışında yanlış kullanımı ve anlatım bozukluğu gibi hatalar ile ilgilenir...

http://www.ozetler.com
Basında çıkan haberlerin kapsamlı özetlerini bulabileceğiniz, ilginç bir web çalışması. Tüm haberlerini kaynak göstererek yayınlıyor olması daha çok hoşuma gitti. Umarım sizler de beğenirsiniz.

http://www.cartoonnetwork.com/toonami/promos/igpx/game.html
Star Wars türevi bir oyun. Ben nasıl oynandığını anlatmıyorum. Biraz uğraşıp öğrenebileceğiniz, fazla karmaşık olmayan bir mantığı var. İyi eğlenceler.

akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

ExplorerXP v1.0 [639K] Win2k/XP FREE
http://www.explorerxp.com/explorerxpsetup.exe
Çok güzel bir dosya yöneticisi. Klasik olanından farklı olarak tüm klasörlerin toplam büyüklüğü görebiliyorsunuz. Değişik pencerelerden değişik klasörlerle çalışmak mümkün. Arama fonksiyonları oldukça gelişmiş. Değişik bir dosya yöneticisi arayanlar mutlaka denemeli.

Yukarı

ISSN: 1303-8923
istanbullife.com
Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri